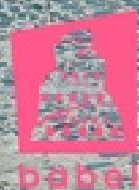
Nina Bouraoui

înainte de bărbați

NEMIRA
plăcerea lecturii

Nina Bouraoui
Înainte de bărbaţi

Nina Bouraoui
AVANT LES HOMMES

Traducere din limba franceză Ana Antonescu

Coperta colecţiei: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Redactor: Vlad PUESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Această carte a fost editată cu sprijinul Ministerului Francez al Afacerilor Externe şi al Ambasadei Franţei în România

ISBN 978-606-579-056-8

Nina Bouraoui s-a născut la Rennes în 1967, dintr-un tată algerian şi o mamă bretonă. Până la paisprezece ani a trăit în Alger, apoi s-a mutat la Paris, Zürich şi Abu Dhabi, stabilindu-se definitiv la Paris. A debutat ca romancier în 1991 cu *La Voyeuse interdite*, volum recompensat cu Prix du Livre Inter. Îşi consideră aproape toate romanele autoficţiune, fiind puternic influenţată de operele lui Marguerite Duras, Hervé Guibert, Violette Leduc sau David Lynch. Dintre lucrările sale amintim: *Garçon manqué* (2000), *La Vie heureuse* (2002), *Poupée Bella* (2004), *Mes mauvaises pensées* (2005, Premiul Renaudot – în pregătire la Editura Nemira).

Lui Pauline

Înainte de bărbaţi

„Get me away from here, I'm dying."
BELLE and SEBASTIAN

Jérémie[1], prenumele meu, este o rugăciune care mă ocroteşte. În seara asta, vântul a trimis o voce în arbori, am pironit cerul şi mi-am spus că universul este o gaură neagră care ne va înghiţi pe toţi. Mi-a fost teamă, m-am întins în iarbă şi m-am gândit la filmul acela în care un bărbat juisa în pământ, m-am gândit că eram bărbatul acela, apoi m-am gândit că eram pământul, că pielea mea se aşternea în grădină, că fugea de mine, apoi am simţit plăcerea acelui bărbat şi fierbinţeala mi-a îndepărtat tristeţea. Pântecele meu s-a desfăcut în două. Mama a pus un disc, al lui Sergio Mendes. Voia să danseze cu mine, dar am refuzat-o pentru că nu voiam să-i simt neliniştea, asemenea unui şarpe care mă sufocă. Cerul era alb de stele, băusem prea mult, îmi simţeam sângele alergând (ca focul sub pielea mea). Am plecat de acasă, îl aveam în minte pe omul pământului, mă simţeam excitat, mi-am spus că juisarea se afla în buricul lumii, că nu era o născocire, ci singurul mod de a rămâne în picioare şi de a alerga fără să cazi. Am mers către câmpul cu rapiţă, am privit turnurile oraşului, înălţate asemenea unor umbre de uriaşi. Când m-am întors acasă, mama îmi lăsase un bilet lângă telefon: „A sunat tatăl tău, îi e dor de tine."

Nu am sunat, am privit o fotografie de-a lui Sami, un tip de la liceul meu, şi am vrut să-mi provoc plăcere, dar nu mi-a venit deloc, eram locuit de chipul tatălui meu singur deasupra mea, ca o cicatrice arsă de tăcere.

Mi-ar plăcea să pot ieşi din mine şi să plutesc pe apa albastră a unei alte lumi. Sunt absorbit de viaţă, de ideea pe care mi-o fac despre ea. Mă aflu la începutul tinereţii mele, sau a ceea ce se numeşte tinereţe, sunt între înainte şi după, dar nu am cu adevărat un trecut şi nu îmi pot închipui viitorul, e ca şi cum nu aş putea prinde timpul care vine şi care este, poate, timpul ce îmi rămâne.

Locuiesc într-o căsuţă cu grădină, nu departe de oraşul unde trăieşte Sami, cel la care visam înainte şi care a dispărut în gaura neagră a verii. Zgomotul şoselei ajunge până aici, purtat de vânt, când nu reuşesc să adorm îmi imaginez mişcarea accelerată a maşinilor, ce le topeşte într-o

linie colorată. Înainte dormeam între mama şi câine, îmi plăcea căldura care mă înconjura. Nu aveam nevoie decât de răsuflare. Nu-mi plăceau cuvintele, nu ele erau viaţa mea – pântecele ei, coastele câinelui, plămânii mei –, aveam toţi trei acelaşi ritm; când am crescut, a trebuit să mă despart de mama, camerele noastre au devenit două teritorii: cel al singurătăţii mele şi cel al plăcerii ei. Apoi am învăţat să iubesc cuvintele, ca un nebun, ele umpleau toate golurile mele. Mama este stewardesă, copilăria mea fără ea nu era cu adevărat copilărie. Adesea îmi spuneam: mama este în cer, nu ştiu când se întoarce. Aşezam moartea în golul despărţirilor noastre.

Uniforma ei este roşie, are aripi de aur cusute pe buzunarul drept al cămăşii, dar frumuseţea ei îmi e străină, nu-i cunosc motivele, nu ştiu să o apreciez.

Ascult deseori Nick Drake, cântăreţul care s-a sinucis, eu însumi am avut într-o zi chef să mă sinucid pe o plajă, îl priveam pe tata mergând, nu-i vedeam faţa, dar ştiam că plânge. Mergeam în picioarele goale, nisipul era rece din cauza nopţii. Îmi amintesc de sunetul valurilor care îmi năpădise mintea întru totul, era multă lume, era de 14 Iulie, îmi amintesc că am lansat două artificii care au străpuns cerul; mă simţeam gol pe dinăuntru şi prizonier al tristeţii oamenilor.

Mama spune că dragostea nu există, că totul este erodarea a orice, că trupurile se consumă prin frecventarea în exces. Ea l-a părăsit pe tata când m-am născut eu. Ea spune că, în dragoste, există această idee de a te ocupa de celălalt. Ea, ea nu voia să se ocupe de tatăl meu sau, mai exact, ea voia să se ocupe doar de trupul lui, din timp în timp, dar nu de el cu totul, zi de zi; ea spune şi că nu poţi fi sigur decât de un singur lucru: sexul; că doar el există, dintotdeauna, că lumea e un sex uriaş: unii trăiesc datorită lui, alţii mor din cauza lui. Tuturor ne e teamă de ceva, mamei îi e teamă de noapte, nu reuşeşte să doarmă singură, ea spune că e din cauza diferenţei de fus orar, dar eu nu o cred; toată teama de a trăi se abate asupra ei.

Frica este un sentiment atât de puternic, încât te poţi pierde în ea fără să-ţi dai seama. Când mi-e foarte frică, mă duc pe câmpul cu rapiţă, e o masă sub oraş, privesc turnul lui Sami şi îmi spun că toată viaţa depinde de asta. Îmi lipsesc fărâme de copilărie, care devin fărâme de viaţă, pentru că ele cresc în acelaşi timp cu mine. Visele mele sunt oraşe răsturnate.

Când ascult vântul care îndoaie copacii din grădina noastră, tot acest timp în care mama a lipsit se pogoară asupra mea, mă simt prins în nicăieri, înstrăinat de propriul meu trup. Mă credeam liber la început, liber faţă de ea, dar şi liber faţă de mine, apoi călătoriile ei mi-au ferecat inima în tăcere; iar eu mi-am ferecat tăcerea în fantasme. În mintea mea, plec departe şi sunt mereu băieţi care mă agaţă, fotografiile lor din reviste sunt puţuri fără fund, nu mă aşteaptă nimeni înăuntru, apoi apare chipul lui Sami ca să mă elibereze de un vis urât. El a devenit băiatul ideal, pentru că nu mai există cu adevărat. El a plecat din viaţa mea şi e ca şi cum o rană s-ar redeschide înăuntrul pântecelui meu. Mi-au plăcut întotdeauna bărbaţii, este pentru mine un mod de a scăpa de mama. În lumea mea, era Sami şi era Ralph, care îmi vinde droguri uneori, sunt cele două focuri din sângele meu îngheţat. Visez la unul, apoi la celălalt, aşa cum mi-e frică de unul şi apoi de celălalt. Înainte, mama spunea că eram un copil ascuns şi că nici nu merita să încerce să intre în mintea mea, pentru că trăiam într-o cazemată. Nu m-am schimbat, doar că mama a renunţat la secretele mele şi dorinţa mi-a înlocuit nerăbdarea. Nu o mai aştept, nu mai privesc cerul ca atunci când credeam că se afla în toate avioanele deodată. Ea, numai ea, popula întreg spaţiul său şi norii.

Plouă, ploaia este caldă şi violentă, e zgomotul întâlnirii cu pământul care mă îndeamnă să mă gândesc la sfârşitul a ceva. Când îmi privesc copilăria în fotografiile din album, mi se pare că privesc o ţară străină în care nu am fost niciodată. Nu mai ştiu cu adevărat ce a fost acea copilărie, ceaţa a acoperit totul, în fotografii, mama este adesea singură, sau cu cei din echipaj, în Sri Lanka, în Africa, în Brazilia. Mă întreb unde eram eu în acele momente şi, mai ales, unde eram în mintea mea. Mă întreb dacă atunci a început totul, dacă atunci am decis să nu o mai iubesc, apoi să nu mă mai iubesc. Nu port amintirea tristeţii mele, doar pe aceea a casei, ai cărei pereţi mă apărau, mă simţeam în interiorul unui trup de piatră. Abia când se întorcea mi-era frică, nu-mi plăceau sărutările ei, îmi păreau prea apăsate, nu-mi plăceau îmbrăţişările ei, îmi păreau prea violente, îşi dregea repede tăcerea, ca un mecanic, apoi cădea într-un somn care semăna cu moartea; trebuiau ţinute închise toate obloanele casei, trebuiau recuperate toate nopţile pierdute; între călătorii, îşi urma propria viaţă care nu se potrivea cu a mea, nu existam în acelaşi timp, zilele valorau dublu, nopţile se dedau nebuniilor. Nu voia să rămână singură cu mine, era nevoie de zgomot în casa noastră, mai trebuia recuperat timpul

pierdut. Erau mereu alţii între noi doi. Nu aveam trecut, eram ca doi amici, doar că eu nu aveam vârsta ei; la rândul ei, ea umplea golul. Nu aveam dreptul să asist la petrecerile ei, dar auzeam din camera mea voci care se înfăşurau în jurul gâtului meu ca panglicile. Credeam că trăiesc o copilărie diferită de aceea a celorlalţi, dar nu era o copilărie nefericită. Ea intra uneori în camera mea fără să bată şi m-am gândit mereu că o făcea ca să mă surprindă. Mă prefăceam că dorm şi i se întâmpla să mă strângă la piept numai ca să verifice dacă mai eram viu. Îmi plăcea mult mirosul parfumului ei amestecat cu cel de ţigară, ea venea din altă lume, cea a adulţilor, acolo unde sentimentele se nasc şi pier cu viteza luminii. Aşteptam ca invitaţii să plece, bucurându-mă că o să fiu iar singur cu ea, doar eu lipit de pielea ei, regatul meu ciuruit de mici pistrui, ca şi cum soarele l-ar fi muşcat. Dar rămânea întotdeauna cineva cu ea, mama se temea de singurătate. Totul se întuneca în mintea mea, nu îndrăzneam să cobor din pat ca să cercetez faţa invitatului ei, mă simţeam năpădit de un lichid negru care îmi otrăvea sângele; mi se schimba răsuflarea, respiram cu greu, de teamă să nu înghit aerul pe care îl împărtăşiseră cei doi. Nu mai auzeam nimic, stăteau în linişte, din cauza mea, şi mi-era ciudă că eram acolo, şi mi-era ciudă că-i complicam dorinţa. Când închidea uşa de la camera ei, golul o umplea pe a mea, mă simţeam absorbit de el ca o insectă de lumină, dar pentru mine, pentru mine era noaptea, noaptea vremurilor. Liniştea lor intra în casă ca un animal, înainta cu paşi de lup venind să mă sugrume. Aveam în minte imaginea Nimicului, ca însăşi definiţia vieţii mele, nu eram nimic, nu mai eram nimic. Mama tăiase de multă vreme cordonul care ne lega, dar mă mai simţeam ataşat de ceva ce nu reuşeam să identific. Încă mai speram, dar acest Nimic ştergea toate amintirile noastre (rarele ocazii când ieşisem la cinematograf, la iaz, la supermarket) şi în acest Nimic voiam să mor, pentru că acolo se afla imaginea lui nudă. Apoi găseam un mijloc ca să umplu acest Nimic, ca să o alung pe mama din gândurile mele şi, mai ales, să-i alung imaginea sexuală care făcea din mine un băiat altfel decât ceilalţi. Nu puteam să o privesc înlăuntrul meu, mi-era teamă să văd născându-se dorinţa, apoi respingerea acestei dorinţe.

Am hotărât să mă îndepărtez de mama fumând iarbă, ştiam care e doza suficientă ca să o părăsesc şi să plec pe un alt continent. Trăiam pe o insulă pustie, drogul îmi deschidea creierul către alte alegeri, nu mă mai simţeam singur, ci înconjurat de vise pe care eu însumi le construisem. Nu

mai eram copilul ascuns, eram copilul care dispărea. Era simplu să mă droghez, trebuia doar să am asupra mea ce aveam nevoie, pentru că Ralph, dealerul cartierului, mă alesese pe mine dintre toţi băieţii pe care-i întâlnea pe stradă. Mama avea mai multe măşti, pentru că nu mă voia în poveştile ei. Nu făcuserăm niciodată cunoştinţă. I se întâmpla uneori să mi se destăinuie, noaptea târziu, când nu reuşea să reţină pe nimeni. Nu o regăseam, pentru că ea punea între noi imaginea propriei sale mame, ca pentru a se apăra de mine. Mama trăia cu un intrus care nu o putea vindeca de trecutul ei. Mă dădeam jos din pat ca să o ascult, nu-mi vorbea mie, ci se adresa propriei mânii. Mama ei îşi pierduse de puţină vreme memoria şi luase cu ea toate secretele copilăriei sale; o ascultam, sigur că am să aflu despre viaţa mea, pentru că în venele mele curgea mânia ei de fetiţă; dobândisem o moştenire fără să vreau. Mă îmbogăţisem cu o istorie pe care mi-o însuşeam pentru că era vorba de o poveste de dragoste. Mama mamei mele se lăsase, lent, pradă nebuniei după moartea, brutală, a însoţitorului ei, făcând din fiica ei atât o umbră, cât şi o supravieţuitoare. Mama nu a trăit niciodată împreună cu tatăl ei, sau prea puţin, ci doar cu amintirea lui, care creştea odată cu trecerea anilor, ca un arbore pe care-l venerezi. Îşi alesese o meserie care să pună kilometri de ocean între ea şi trecutul ei, dar o nouă slăbiciune a mamei sale o aducea pe pământ, lângă pământ, la căpătâiul ei. Fantomele se întorceau şi mama se scufunda. Mi se întâmpla să mă duc cu ea la clinica unde o internase pe mama ei ca să fie în siguranţă, dar şi pentru propria ei libertate; eram acolo pentru că îi era teamă să o înfrunte şi, printr-un joc al suprapunerii imaginilor, revizitam copilăria mamei mele, în preajma acestei bunici care îmi lua mâna fără să mă (re)cunoască. Îmi plăcea rolul acesta, în ochii ei, eram cineva nou, pe care nici o poveste nu reuşise să îl străpungă, deveneam şi eu un supravieţuitor. Apoi mama a hotărât într-o zi să nu se mai ducă să o vadă, ca şi cum ar fi decis să-şi şteargă copilăria, a devenit orfelină şi fără trecut şi m-am simţit ca prins în capcana propriilor noastre reflexii. Semănam cu mama, voiam să-mi părăsesc închisoarea care fusese mai întâi a sa, pusesem o oglindă între noi. Mi-am jurat să părăsesc imaginea ei.

Ţigările cu droguri au început să-mi schimbe sângele, apoi dragostea a pecetluit această transformare. Sami, un băiat de la liceu, care purta iarna pe deasupra haine albe, iar vara şorturi roşii, s-a aflat fără să vrea în centrul obsesiei mele; nu o înlocuia pe mama, el mă ocrotea. Ţeseam în

jurul lui o (falsă) poveste de dragoste, interpretând fiecare semn pe care îl consideram legat de iubire sau de delirul meu amoros. Îl pândeam la ieşirea de la liceu, îl urmăream până acasă la el, îl fotografiam de departe, dar nu reuşeam deloc să surprind chipul acela care mă tulbura atât. Cu multă răbdare, am ajuns să fac cunoştinţă cu el, să-l urmez până la iazuri, să urc pe scuterul lui, să fiu invitat la el, în camera lui, să-i admir posterele cu Bruce Lee care parcă ieşeau din perete, atunci când le priveam prea mult. I-am învăţat mirosul, granulaţia pielii, sunetul vocii, gradul de răbdare, măsura forţei, descoperiri cu care mă întorceam acasă asemenea unor elemente preţioase întru făurirea unui vis. Îmi procuram plăcere cu o umbră.

E încă zi, pe cer nu e soare, dar culoarea îi e galbenă ca şi cum ar fi avut loc o explozie atomică, mama e pe cursă, aud poarta trântindu-se, dar ştiu că nu e vânt, nu mi-e teamă, nu mai îmi e teamă, de când Sami a dispărut, ştiu că sunt lucruri pe care nu le pot repara, aşa cum s-a întâmplat şi cu mama, am hotărât să accept toate golurile poveştii noastre, nu e nimic de făcut pentru că nu e nimic de umplut.

Stau pe treptele din grădină, cerul este tot deschis deasupra mea şi e ca şi cum şi-ar deschide braţele ca să mă ţină, nu mă simt singur şi totuşi, când mă privesc din interior, îmi zic că sunt băiatul cel mai singur din lume, nu mi-e milă de mine, mi-ar plăcea numai să simt pielea altcuiva pe pielea mea, alte buze pe buzele mele, apoi un pântece foarte ferm pe pântecele meu. Când mă gândesc la bărbaţi în general, simt o implozie în trupul meu, la început sunt fericit, pentru că nu e ceva banal, şi apoi, după ce văd un ocean de lapte în care mă înec, îmi spun că drumul va fi lung. O să-l întâlnesc pe Ralph pe câmpul de rapiţă. Aş putea să mă sinucid acolo, nimeni nu m-ar auzi strigând, mama nu ştie unde sunt şi nici eu nu ştiu unde e ea; reţin din ce în ce mai puţin programul curselor ei, toate destinaţiile au devenit la fel, timpul absenţelor ei nu e decât un timp care trece; mă desprind de ea ca un fruct copt de pomul său. Mă gândesc la tata, în Sud, care doarme cu ferestrele deschise ca să intre sunetul valurilor în cameră. El spune că marea îl face să iubească viaţa pentru că ea se schimbă în fiecare zi şi e ca şi cum l-ar schimba şi pe el; cât despre mine, valurile mele sunt chimice.

Ralph are pielea solzoasă, îmi va rămâne pe mâini pentru tot restul zilei; aş vrea mult să mă spăl, senzaţia va fi tot acolo când îmi voi produce

plăcere. Înainte, faţa lui Sami în soare îmi evoca un glob de sticlă, puteam să văd întregul peisaj străbătându-l, apoi puteam să-mi văd propriul chip reflectându-se în el.

Nu plâng niciodată că l-am pierdut pe Sami, uneori aş vrea, dar lacrimile nu curg sau nu pot să curgă. Mama nu m-a văzut vreodată plângând, astfel, lacrimile mele nu există; din acest motiv ea spune că am o piatră în loc de inimă şi că nu va avea niciodată încredere în mine. Am primit un colet de la tata, o cărticică, pe a cărei primă pagină a scris că volumul ar putea da sens vieţii oricui. Am citit-o rapid, la soare, am băut bere şi cuvintele au intrat în sângele meu în acelaşi timp cu alcoolul, după care am mers pe străzile din cartierul (labirintul) nostru, am mers de-a lungul caselor de cărămidă, toate grădinile erau pustii şi asta m-a făcut să mă gândesc la un sat părăsit de toţi locuitorii din cauza unei epidemii. În carte se spune că nu trebuie să încercăm să schimbăm lucrurile care se află în exteriorul nostru, ca bogăţia şi puterea. Am reflectat la ceea ce posedam cu adevărat, m-am gândit la corpul meu şi a devenit ceva vag în mintea mea, pentru că, de fapt, nu-mi posed întotdeauna corpul, uneori el este cel care mă posedă, şi apoi mă pot elibera de această posesiune, pot să-mi dau, în vis, trupul unui necunoscut.

Mă simt pălit de soare şi iau o doză ca să mă înfăşor în şalul de mătase şi să adorm sub pom, în grădină. Uneori aş vrea ceva mai puternic decât ţigările mele, ceva care să mă ducă departe, în pliurile creierului meu, acolo unde se înfiripează, poate, ideea de fericire. DEPARTE e cuvântul care mă defineşte şi care defineşte toate relaţiile mele. Mă simt departe de tatăl meu care adoarme ascultând valurile, departe de mama mea care priveşte un alt cer decât mine, departe de bunica mea care nu-şi mai aminteşte prenumele meu. Trecutul a alunecat peste ea şi cred că alunecă şi peste mine, toate tăcerile mele devin prea greu de dus. Mă simt departe de Sami care nu a fost niciodată al meu, era ca o stea pe cer, ce tăia traiectoria mamei mele. Mă simt plutind în aer, viaţa mea e făcută din uşi care se deschid către alte uşi, şi asta se repetă la infinit, nu ştiu nimic despre viitorul meu; visez la un bărbat lipit de mine, visez la căldura asta, închid ochii, sunt bule în sângele meu, pielea mi-e caldă, pântecele mi se încordează, sângele e gata să-mi înece inima, vreau doar să mă sărute.

Aş vrea să-i spun mamei că mă simt trist dintotdeauna, că aş putea să desenez tristeţea asta, să-i alcătuiesc o schemă precisă, ca un plan, cu o intrare, o ieşire, şi că e greu să o uit, tristeţea asta, cântăreşte tone, ea

curge în sângele meu şi se hrăneşte din el, iar asta nu e doar din cauza lumii care mă înconjoară, această lume pe care nu o iubesc, această lume care îmi spune că totul e posibil atunci când nimic nu e posibil, pentru că e nevoie de o forţă ciudată ca să reuşeşti şi că forţa asta nu e umană; nu cred în promisiunile vieţii. Nu mai am vise şi tristeţea asta mă copleşeşte într-atât încât efectul drogurilor nici nu se compară cu acest uriaş rece care mă ameninţă. Mi-e teamă să nu-i semăn mamei mele, mi-e teamă că mi-am strivit inima sub aceeaşi piatră.

Se luminează de ziuă, sunt în grădină, chiar în mijloc, ca şi cum farfurii zburătoare ar fi venit să mă caute şi să mă ducă într-o lume unde nu ai nevoie de dragoste ca să exişti. Tata a lăsat un mesaj pe telefon, zice că îşi face griji pentru mine, când îi aud vocea îmi amintesc că sunt şi fiul lui, nu doar un băiat care se droghează, aşa că încerc să-mi amintesc imagini din copilărie, când jucam rolul fiului, duminica, de Crăciun, în vacanţe, dar nu-mi vine nimic în minte, e mereu umbra asta care planează asupra mea, mereu acest sentiment al convingerii că înaintezi singur în viaţă, că nu trebuie să contezi pe nimeni, altfel eşti întotdeauna decepţionat. Sami a rămas în iarnă, nu mai împărtăşim acelaşi anotimp. Când mă gândesc la el, sar dintr-un avion, fără paraşută, în cădere liberă, şi nu ştiu cine va veni să mă ridice. Sami nu ştie cine sunt cu adevărat şi, când mă gândesc la asta, mi se răstoarnă inima, l-am minţit vreme de un an, mi-am zis că sunt ca mama, că am o parte de umbră în mine şi că ea se va lărgi odată cu timpul. Cândva, tata a spus că mama îl părăsise pentru că el nu iubea destul viaţa, că exista o nefericire în adâncul ochilor săi pe care ea nu o mai putea suporta, răspunzând ecoului propriei ei nefericiri, ea spunea că nu-i bine pentru ea, pentru spiritul ei, că avea nevoie de cineva puternic lângă ea ca să-şi rezolve slăbiciunile. Nu ştiu dacă dragostea este sfârşitul golului, sfârşitul singurătăţii, sfârşitul vertijului. Nu ştiu dacă poţi să exişti fără să-i resimţi groaza şi, în orice caz, nu ştiu dacă iubirea există într-adevăr, dacă nu cumva e doar o invenţie a oamenilor ca să le fie mai puţin teamă de viaţă. Nu-l mai văd pe Sami şi este ca şi cum aş adormi în fiecare zi în propriul meu mormânt, mă simt asemenea unui câine pierdut. Când sunt cu adevărat drogat, îi scriu scrisori, pe care nu i le trimit. Devin mai puţin neliniştit atunci, el reintră sub cupola mea înstelată. „Ţi-am visat pielea care trecea peste a mea, mă simţeam bine în tine, deasupra ta, împrejurul tău, eram dur, eram blând, eram lumea şi absenţa lumii, pentru noi nu mai exista timp sau spaţiu,

eram timpul întreg, spaţiul întreg, auzeam departe de noi zăpada căzând într-o altă grădină decât a mea, simţeam tot focul verii străpungându-ne, sângele meu şi al tău urcau împreună, de la inimă la creier ca două săgeţi otrăvite, făceam schimb de salivă, mă simţeam mai puternic pentru că puteam să te privesc din interior, cerul nu era albastru, era roşu cum sunt venele noastre care se încrucişează, ne-am pierdut unul într-altul, apoi ne-am regăsit povestea. Păşeşte pe linia mea, Sami, mergi fără să ne laşi să cădem."

Înainte mă duceam la rampă să fac skate, mă dădeam cu skate-board-ul în fiecare zi; mă simţeam ca o pasăre; nu mi-era teamă, îmi plăcea zgomotul rulmenţilor cu bile, care mă ducea cu gândul la cel al butoiaşului de pistol; mă fascina ideea de a-mi zbura creierii; credeam că cerul mă proteja de orice pentru că o conţinea pe mama, ca o cutie, imensă, în care îmi aşezasem deja toate jucăriile; am amintirea copilăriei, dar nu pe aceea de a fi fost un copil; îmi lipseau părţi din vis; drogul face să se întoarcă visele astea, mă înfăşor într-o spirală de bumbac, părăsesc pământul. În revistele mele, sunt postere cu băieţi goi pe care le desfăşor uneori deasupra mea ca pe oglinzi din hârtie. Realitatea mea e compusă din mai multe straturi, de fiecare dată când scot un peisaj, de fiecare dată descopăr o lume nouă. Iarna asta, mă duceam să-l văd pe Sami pe stadion, fără ca el să ştie, trupul lui mi se părea că e un punct de foc pe peluză, eram obsedat de pântecele lui, de coapsele sale şi era ca şi cum m-ar fi purtat pe sub maiou; mă investisem în Sami, trăiam în el, în ritmul răsuflărilor lui şi al accelerărilor lui; apoi, prin droguri, el era cel care venea sub mine, ca să-şi reia locul. În cartier patrulează o maşină a poliţiei din pricina spargerilor, când, de fapt, eu am fost cel jefuit, deposedat de comoara mea.

În dimineaţa asta, un bărbat o căuta pe mama, a sunat la poartă, l-am lăsat să intre, mi-am spus că nu mă temeam de nimic, că eram propriul meu pericol. Purta un tricou bleumarin cu blugi şi bascheţi, probabil că era de-o seamă cu mama, dar nu-şi arăta vârsta, era exact opusul tatălui meu, părea bucuros să fie ceea ce era, acolo, în faţa mea, în lumina soarelui care crea o coroană deasupra capului său. A spus că se numeşte Alex, că trăieşte în Anglia şi că o cunoaşte pe mama de multă vreme. M-am gândit că trebuie să fi fost unul dintre invitaţii de la petrecerile infecte organizate pe când eram copil. Vorbea repede şi tare, dar nu-i ascultam povestea, îi priveam umerii, bărbia, îi doream forţa. Eram cu trunchiul gol

din pricina căldurii şi el m-a privit, apoi mi-a zis că mă schimbasem mult, dar eu nu-mi aminteam deloc de el, nimic, neant, atunci mi-am zis că minţea, dar îmi plăcea asta, m-am prefăcut că nu înţelegeam, a intrat în casă, s-a uitat la o fotografie a mamei mele în uniformă, apoi a băut apă de la robinet, din bucătărie, şi mi s-a părut o chestie sexy pentru că avea o gură mare, după care şi-a pus toată faţa sub jet şi m-am gândit la Sami când plonja în piscina municipală, lăsând în urmă o dâră albă care semăna cu bumbacul. Îi era încă sete, i-am oferit o bere, ne-am aşezat amândoi pe scara din grădină, nu ştiam ce să-i spun, dar nu mă simţeam deloc stânjenit, vocea lui îmi amintea ceva cunoscut, aveam chef de fumat haşiş, cred că mă excita puţin, şi mi-am zis că sunt un băiat uşuratic. Eram excitat la ideea de a i-l fura mamei mele, doream să merg pe urmele paşilor ei, să murdăresc ceea ce ea dorise şi să mă întorc la tinereţea ei ca să înţeleg tăcerile noastre. Apoi m-am simţit dezgustat de mine însumi, am crezut că poate o doream pe mama pe ascuns, că era din cauza drogurilor şi că, de fapt, mintea îmi juca feste. Am rămas în grădină, amândoi, voia să o aştepte pe mama şi m-am gândit că era ca şi cum ar aştepta noaptea, pentru că nu am spus imediat că era plecată în cursă pentru câteva zile. Când a plecat, am simţit un gol în pântece şi nu am înţeles foarte bine de ce. Sami a lăsat un gol în vara mea şi toate zilele îmi sunt absorbite de imaginea lui, totul se duce spre el şi e ca un soare rece; nu mă încălzesc la gândul lui, carnea mi-e atât de dură, că poate tăia.

Mama şi-a terminat cursa, doarme de mai multe ore şi asta este pentru ea un mod de a trăi o altă viaţă. Viaţa mea nu se intersectează cu a ei, ne ţinem la distanţă, ca să ne protejăm unul de celălalt. Profit de somnul ei ca să las să se sfărâme în mii de bucăţi imaginile din mintea mea, sunt un caleidoscop. Telefonul sună în gol, nu răspund, nu aştept pe nimeni, alunec în drog şi creierul meu se deslipeşte de mine, de oasele mele; mama nu ştie nimic, un geam incasabil ne desparte pe unul de celălalt. Citesc poezie, dar cuvintele nu sunt destul de numeroase ca să-mi construiască o altă poveste decât a mea. Când privesc cerul, mă gândesc că mi-ar plăcea să mă cufund în nori, că mi-ar plăcea să plec de aici, că mi-ar plăcea să iau trenul către o ţară necunoscută; uneori, când sunt cu mintea dusă, am chef să acopăr pereţii camerei mele cu postere cu tipi. Ar alcătui ceva asemenea unei adevărate familii care m-ar privi; o familie din care aş face parte. Când mă gândesc la bărbaţi, mă gândesc la trupuri strânse unele într-altele ca mestecenii într-o pădure albă; trupuri atât de

încleştate, încât lumina să nu poată trece. Uneori, mă forţez să privesc cerul pentru ca mintea mea să se impregneze de ideea luminii, mă simt ameninţat de umbră, apoi frica de oameni explodează, mi-i imaginez la gară, sub un pod, într-o pădure, pregătiţi să mă ia, să mă sfâşie, să-mi deschidă trupul care conţine toate secretele mele. Mă întorc la iubirea cu Sami. „Mi se întâmplă să cred că tu respiri acelaşi aer ca mine, că drumul tău te conduce la al meu, că vântul te aduce în grădina pustie a casei mele; mi se întâmplă să cred că dragostea există, în sfârşit, în noua ţară pe care o străbaţi.”

Alex s-a întors, mama este acasă, nu i-am spus nimic despre vizita lui, ea îl recunoaşte imediat, apoi îl ia în braţe, nu am văzut-o niciodată pe mama purtându-se astfel cu un bărbat şi cred că are o altă viaţă departe de mine, în călătoriile ei, şi simt urcând în mine un torent, un torent de lacrimi uscate. Sunt pustiit de o emoţie atât de intensă, încât forţa-i nu poate fi măsurată, vreau să părăsesc această viaţă care este înainte de toate viaţa mamei mele, care nu este decât viaţa ei, imensă, în care mă pierd ca un punct. Nu vreau să pun întrebări despre Alex, nu vreau să ştiu, nu vreau să am de-a face cu povestea mamei mele, aşa cum nu vreau ca ea să aibă de-a face cu a mea, fiecare trebuie să-şi păstreze locul, al meu e nesigur, dar îl ocup; mă înnebuneşte când mi se pare că cineva vrea să intre în lumea mea, pentru că minuscula parte de iubire faţă de mine însumi se află, poate, acolo. Mama îi oferă (ca şi mine ultima oară) o bere lui Alex şi mă gândesc la multitudinea de gesturi pe care fiecare fiinţă umană le îndeplineşte, mă gândesc la clădiri, la etaje, la apartamente, mă gândesc la toate căsuţele de cărămidă care alcătuiesc cartierul nostru, mă gândesc la oraşul care mi se pare atât de departe, la oamenii din oraş, care şi ei au aceleaşi gesturi ca şi mine, şi îmi spun că noi toţi suntem alcătuiţi în acelaşi fel, că toţi avem aceleaşi strigăte de teamă şi de bucurie şi că formăm o aceeaşi inimă, a noastră, a tuturor, o inimă care se poate spulbera în orice moment.

Viaţa este o îngrămădeală, înaintăm toţi, în acelaşi ritm, în aceeaşi direcţie şi mă nelinişteşte să gândesc astfel, e ca şi cum mi-aş pierde ideea de libertate. Mă simt legat, dar nu aud lanţurile care atârnă. Când e cu Alex, mama nu mă mai vede, un cerc firesc îi înconjoară, pe care nu vreau şi nici nu pot să-l trec; haşişul mi-a închegat sângele, mă simt ca o piatră la soare, pământul se cască sub picioarele noastre, îl vreau pe Sami, îi vreau saliva, îi vreau sudoarea, îi vreau sperma, vreau ca sângele meu să

se pună în sfârşit în mişcare, vreau un bărbat în mine ca să ştiu cine sunt. Apoi am chef să-l sun pe tata, să-i aud vocea, apoi să mă ascund în tăcerile sale, ca un animal în iarba înaltă a savanei. Apoi mă gândesc la Sami, îmi zic că el mă părăseşte şi că poate asta este ceea ce le inspir oamenilor: părăsirea. După care, m-am gândit că poate i s-a întâmplat ceva şi mi s-a făcut frică, i-am văzut părul pătat de sânge. Vara este un anotimp periculos. Mama se închide în cameră cu Alex, vorbesc despre bani, dar nu sunt sigur de asta; încă mă mai gândesc la tata, la banii pe care mi-i trimite şi de care îmi cumpăr haşiş, îmi spun că toţi bărbaţii vor fi sursa plăcerii mele.

Mă uit la fotografia mamei în uniformă, în living, am chef s-o zdrobesc de perete, dar nu fac nimic, anesteziat de violenţa mea care nu iese nicicând din mine; iau o bere, ies afară, capul mi-e cuprins de fierbinţeală, mă calmez, încet, mă eliberez de ceea ce sunt (un tip care se învârte pe loc), vara m-a cuprins ca o boală, inima mi-e jar. Mă caţăr pe zidul casei roşii din colţ, vecinii sunt plecaţi de o săptămână, se află acolo o grădină mare cu aspersor care scoate un sunet ca de şarpe, rămân sub ploaia fină care mătură peluza, mă simt pierdut şi prizonier al singurătăţii mele. Privesc sub un copac un leagăn care se mişcă; nu e nici o pală de vânt, simt parfumul pământului ud cum urcă în aer, îmi zic că mirosul sexului lui Sami trebuie să-i semene. Mă duc la mormântul vecinei noastre, moarte anul trecut, cimitirul e lângă liceul meu, pe stela funerară scrie „Printre îngeri”; Sami era un înger în noaptea iernii mele şi a plecat luând cu el lumina. Ameţesc, din cauza căldurii, din cauza liniştii care răsună ca un puţ, din cauza ideii de moarte care a înecat toate celelalte idei din capul meu. Apoi mă duc la sala de jocuri; aleg un simulator. Rad totul cu puşca mea mitralieră, ecranul se înroşeşte, apoi văd dungi negre de jur-împrejurul meu, îmi vine să plâng, dar rămân fără lacrimi, mă simt sub adevărata lume, am părăsit mişcarea pământului. Mă scăldam în iaz cu Sami, înotam în spatele lui ca să fiu sigur că mă aflu pe urma lăsată de trupul lui, eram umbra lui inversată. Înota către geamandură, mă scufundam ca să-l văd în negativ, ca şi cum corpul lui s-ar fi răsturnat.

Alex e pe jumătate gol în grădină, e musculos, aş putea să-i sărut pieptul fără să mă dezguste sau să-mi fie ruşine, bea un pahar de vin şi îmi spun că e un pahar cu sângele meu. Dârele negre revin, apoi se risipesc, creierul mi-e o plăcuţă de ardezie. Mama a pus un disc cu cântăreţul ei favorit, Bill Evans; totul este prea tare pentru mine, muzica, vorbele lui

Alex, apoi braţele mamei care mă strâng; mă simt într-un donjon. Am nevoie de o ţigară cu haşiş ca să părăsesc realitatea, realitatea lor, aceea a trupurilor lor care dansează fără mine; am nevoie de o ţigară ca să scot tot ceea ce se află în interiorul meu, ca să umplu tăcerea; am nevoie de o ţigară ca să-mi simt sexul, ca să mă simt în viaţă, ca să mă înec în imaginile din reviste; am nevoie de o ţigară ca să-mi fac altă viaţă, ale cărei limite şi căi să le pot alege. Mă simt gol şi orfan, orfan de mine însumi pentru că nu mai ştiu cine sunt; bate vântul, se aşază pe pielea mea şi mă gândesc la pielea lui Sami, la fel de catifelată ca muşchiul pădurilor. Sami nu mai este în viaţa mea, câmpul de rapiţă ne-a izolat speranţele. Închid ochii, imaginea lui e o fantomă. Pluteşte pe deasupra mea, purtat de particulele de aer. Sami este o pasăre. Sami este un avion. Sami este un nor. Noaptea soseşte peste mine ca un văl, îl privesc pe Alex deschizând poarta, mama îl urmează, par un pic ameţiţi de alcool, nu mai aud vântul, nu le mai aud râsetele, nu mai aud muzica, nu mai aud firavul zgomot al vieţii care înaintează. Îmi aud sângele care este compus şi din sângele mamei mele. Mă gândesc din nou la călătoria în Vietnam cu părinţii mei; mă gândesc la ea ca la un eveniment care pune capăt copilăriei mele. Am plecat toţi trei şi încă mă întreb de ce, fiindcă părinţii mei nu mai trăiau de mult împreună. Ne prefăceam că suntem o familie şi asta îmi provoca o nelinişte viscerală, mă simţeam gol la capătul ţevii unei puşti. Mama îmi spune că fac asta ca să mă protejeze, la şcoală au început să-şi pună întrebări asupra cazului meu, unii elevi spunând că nu e totul în regulă cu mine; înotam în tăcerea mea, numai cerul conta pentru că o purta pe mama. Am plecat în excursie să luăm lecţii de călărie pe poney, chiar înainte, şi, în urma călătoriei, profesorul a spus că îmi alungasem singurătatea, care ar fi putut deveni mai târziu o piedică în viaţa mea. Şi am plecat cu toţii, îmi venea să mor, nu mi-era teamă de prăbuşirea avionului, mi-era teamă de părinţii mei, reuniţi. Mama ne-a cerut să purtăm costumele: ea lucra, eram la clasa întâi şi nu trebuia să o facem de ruşine. Cred că am băut şampanie, dar nu mai sunt sigur că aşa a fost, în orice caz eram deja ameţit, nu mă simţeam bine aşezat lângă tata, voiam să evadez din trupul meu care era prea aproape de al lui, voiam să-mi schimb sângele care mă lega de pielea lui, voiam să mă ghemuiesc într-un vis care m-ar fi smuls de sub vocea lui, apoi de sub cea a mamei mele. Cerul se deschidea, regretam grădina din care îl contemplam în fiecare zi, ca pe un tablou prea scump pentru mine. Mama a spus că voiajele sunt o

adevărată bogăţie, pentru că ele schimbă punctul nostru de vedere asupra lumii; eu preferam mai degrabă să ridic capul decât să privesc în jurul meu, mă simţeam absorbit de ceva ce îmi depăşea întreaga viaţă. După avion, îmi amintesc un autobuz, de un pilot care îmi dă planul său de zbor, stewardese care au toate acelaşi chip ca mama, ca şi cum ar avea o mască (machiaj, ochelari de soare, păr strâns), îmi amintesc de tata trist şi adormit, pierdut în gândurile sale care, sunt sigur, ţineau prizonier trupul mamei mele. Umiditatea invadă totul, mă sufocam, din pricina climatului, a părinţilor mei, a corpului meu care fusese deplasat fără să mi se ceară părerea. Când am ajuns la hotel, nu aveam decât o singură (mare) cameră cu două paturi, îmi amintesc furia mamei care nu voia să doarmă cu tata. S-a exprimat astfel: „Prefer mai degrabă să dorm cu Jérémie.”

Îmi amintesc că l-am surprins pe tata când o privea la baie, apoi de cearta lor şi de cuvântul – dorinţă – care revenea neîncetat; era roşu în capul meu. Am ieşit pe micul balcon al camerei noastre, erau, chiar sub mine, ca oglindirile unui miraj, copii care se jucau în fluviu cu o maimuţă ce purta o sfoară în jurul gâtului (o imagine pe care o păstrez asemenea amintirii vii a unui vis care te înfioară). Apa desena o rochie de ploaie în jurul copiilor care se pierdeau ca-n ceaţă – lacrimile mi-au izbucnit dintr-odată.

Este ultima oară când am plâns sau când îmi amintesc să fi plâns. E demult, atât de demult, şi regret vremea aceea, mai aveam un strop de speranţă în privinţa vieţii şi a relaţiilor dintre oameni. Eram inocent. Îmi amintesc şi că cerul nu era niciodată albastru, era întunecat, pretutindeni, era negru, pretutindeni, şi toată negura se revărsa asupra peisajului, mi-era teamă, dar mama nu ştia nimic, ea se cufunda în somn cât încă mai era zi, şi atunci am înţeles că viaţa ei o rănea pe a mea ca lama unui cuţit, nu existam în acelaşi moment.

Aveam în gură gust de pământ care punea stăpânire pe tot. Când mama s-a trezit, a vrut să viziteze orfelinatul din oraş, ca pentru a se spăla de răutatea ei. Era obsesia ei, copiii fără mamă, copiii fără tată, copiii mutilaţi, copiii bolnavi; aceşti copii care nu îmi semănau.

Atunci am plecat, toţi trei, la drum, şi m-am gândit că eram, la rândul nostru, trei orfani, că eram lipsiţi de dragoste. Mergeam fără să ştiu ce mă aştepta, poate credeam că era vreun joc nou? Îmi amintesc că nu m-am aflat niciodată în realitate şi cred că era un mod de a mă proteja de nebunia mamei mele care m-a obligat să privesc fractura deschisă a

piciorului unei fete. Păstrez imaginea osului ei alb, apoi a sângelui roşu pe pielea puţin cenuşie; mă gândeam că sângeram şi eu, doar că nu se vedea. Mama mi-a spus seara că mă obligase să privesc ca să-mi fac o idee despre adevărata suferinţă.

Dorinţa este un mod de a mă proteja; când îl doresc pe Sami, mă salvez de mama mea şi când doresc bărbaţi, în general, mă salvez de lumea care nu-mi convine, nimic nu vorbeşte despre mine aici, nimic nu răspunde tăcerii mele; cu Sami mă simţeam într-o lume fără pereţi despărţitori, totul trecea de la el la mine ca un dar. Alex a adormit în grădină, sau se preface că doarme, ştie că îl privesc, trebuie să ştie că îl doresc un pic, aşa, pentru că e bărbat, pentru că trupul lui ia totul în stăpânire aici, ca o idee fixă că împart totul cu mama. Haşişul mă face să-mi iau zborul, vara mi-a părăsit corpul, e în altă parte, în spatele câmpului de rapiţă, acolo unde turnurile cetăţii se înalţă ca zidurile de ciment; cred că suntem singuri pe lume şi că paradisul nu există. Am pântecele dur, mi-ar plăcea să fiu în braţele altuia ca să pot spune într-o zi: Cred că am existat. „Dragă Sami, cobori în mine ca un lichid, apoi ca un solid care rămâne acolo ca să-mi amintească de trupul tău care se topeşte sub ploile de vară. Nu ştiu nimic despre povestea ta. Nu ştiu nimic despre urmele pe care le laşi de fiecare dată când te deplasezi. Ştii tu că materia absoarbe undele noastre magnetice? Mă gândesc la miile de punctuleţe argintii care străluceau pe pielea ta când ieşeai din apă pe ponton, la iazuri, la trupul tău chircit de frig, apoi de privirea mea. Nu există viaţă viitoare, Sami, nu, nu există viaţă viitoare, mă opresc la amintirea ta şi îmi pierd umbra în apele întunecate.” Mama aprinde lumânări, nu mă priveşte şi asta este problema mea, ea nu m-a privit niciodată, nu s-a întors niciodată asupra mea; a te întoarce asupra cuiva înseamnă să te asiguri că nu ai uitat nimic, a te întoarce înseamnă să spui, da, încă te iubesc, a te întoarce înseamnă să acorzi stimă celuilalt care te priveşte; cât despre mine, stima mea s-a pierdut în negura vemurilor. Ies în stradă, totul este pustiu în jurul meu. Vara este un cimitir. Revin la mama, nu ştiu de ce, nu vreau să fiu singur, dar mă simt şi mai singur atunci când o privesc; s-a îmbrăcat, coafat, machiat, seamănă cu o femeie care are chef de ceva special, ca noaptea ei să se transforme într-un foc de artificii, o femeie care care îşi doreşte să fie purtată de curenţi necunoscuţi; sau poate că ea seamănă cu o femeie îndrăgostită, dar eu nu am văzut niciodată femei îndrăgostite, nu ştiu cum sunt, nici ce aşteaptă, doar în serialele americane, dar televiziunea e

mincinoasă; sau poate seamănă cu mine, ar face orice ca să lase impresia că ea crede în iubire. Alex are un abdomen musculos pentru că face box, pielea îi e aurie, o prinde uşor soarele, aşa cum pe el îl prinde uşor plăcerea, e important să ştii cum să te laşi prins de plăcere, e ca viaţa plăcerea. Se îndreaptă către mama care îi deschide braţele şi îmi amintesc de întoarcerile ei, când deschidea poarta, când mă aruncam asupra ei ca un animal, ea avea acel miros atât de special care mă făcea să spun: „Miroşi a avion." Când îi privesc, nu sunt sigur de dorinţa lor, mă simt stânjenit, îmi spun că joacă un rol, că retrăiesc un secret al tinereţii lor, dar că nu vor mai face niciodată dragoste împreună. Sexul e ceea ce mă separă de mama, este frontiera noastră de netrecut, care ţine, din cauza asta, tocmai de sex, şi care face din mine fiul ei, iar din ea mama mea; sexul este un labirint pe care îl parcurg în mintea mea şi în centrul căruia s-a pierdut Sami. Restul, ceea ce face din mine fiul mamei mele, s-a împrăştiat în nori, pe măsura plecărilor ei. Nu mai am elemente care să dovedească legătura noastră, nu mai am sentimente. Oraşul alunecă în noapte şi Sami se ascunde după tăcerea verii. Când îl visez, el are uneori chipul meu, alteori chipul lui Alex. În visele mele, fumăm haşiş la iazuri sau în camera lui, pe patul lui, sub posterele cu Bruce Lee. Adesea, îmi spune că e excitat, dar, chiar şi în visul meu, ştiu că dorinţa lui nu e îndreptată către mine. Într-o zi, Sami mi-a spus că i se întărise atât de mult sub pântece, încât avea senzaţia că întregul trup îi atârna de sex; că el decidea unde să meargă.

Alex doarme din ce în ce mai des la noi, dar mama nu-l invită în camera ei. Doarme pe canapea şi mi se întâmplă să-l spionez, descopăr că un bărbat care doarme este un bărbat care şi-a pierdut forţa. Un bărbat care doarme este un bărbat rănit. Un bărbat care doarme este un bărbat care îmi seamănă. Doarme pe canapea, în slip, are corp puternic şi păros, mi-e greu să mi-l imaginez cu o femeie, mă imaginez strâns lipit de el, între picioarele lui, sub pântecele lui. Nu mi-e teamă când mă gândesc la asta. Alex nu este un necunoscut, face puţin parte din trecutul mamei mele şi deci, puţin, şi dintr-al meu, chiar dacă vieţile noastre nu-şi mai răspund de mult timp. Povestea asta a sângelui revine mereu, mama curge în venele mele, în vreme ce sângele ei e neatins de al meu, ar trebui să ne amestecăm ca să ne aflăm în sfârşit. Alex e în vacanţă la noi şi nu întreb nimic. Se uită la desene animate la televizor. Mănâncă cereale. Vrea spumant când face baie. Alex devine uneori copilul mamei mele, dar nu

acela care am fost eu. Aş vrea să-mi zbor creierii, aş vrea să uit tot ce mă înconjoară, mă sufoc aici, mă sufoc din cauza mamei, din cauza lui Alex, a lipsei lui Sami. Sami, îngerul meu care şi-a luat zborul. Sami, focul meu rece. Sami, amintirea pielii sale. Sami într-o dâră de pulbere când înoată. Tinereţea e o stare sălbatică; aş putea chiar să mor pentru el, în orice caz să dispar din viaţa reală. Am inventat dragostea. În copilărie, mama mi-a cumpărat un ceas deşteptător negru, cu cifre roşii de cristale lichide. Mi-a spus că e pentru a mă face să devin responsabil; să-mi port de grijă. Mă trezesc singur când ea continuă să doarmă, somnul ei e un tărâm întunecat. Îmi pregătesc micul dejun, mă îmbrac şi apoi intru în camera ei, o privesc pentru o ultimă oară ca să fiu sigur că există, ca să fiu sigur că şi eu am o mamă, nu vreau să spun că posed o mamă, pentru că pe ea nimeni nu o posedă, vreau să spun că am o mamă ale cărei nume şi prenume sunt trecute în actul meu de stare civilă. Şi, când închid poarta în urma mea, visez să dispar, ca peste viaţa ei să se abată un torent de lacrimi. Uneori cred că Dumnezeu mă priveşte şi asta mă împiedică să-mi ofer plăcere, apoi, dacă mă gândesc, întotdeauna mama este cea care mă priveşte. În copilărie îmi zicea. „Sper că vei iubi femeile mai târziu.” Nu înţelegeam ce voia să spună acest mai târziu, nu reuşeam să mă proiectez în viitor, nu reuşeam să-mi spun că mi-aş părăsi cândva starea şi să mă schimb, să devin un altul, pentru că mai târziu era deja aici, eram deja în viaţă, inimă prinsă într-o poveste.

Merg cu Alex la supermarket. Ar putea fi fratele meu mai mare, chiar dacă e de aceeaşi vârstă cu mama, nu mă simt copleşit de el, mă simt egalul lui şi nu prea ştiu de ce. Căldura ne loveşte ca un bloc de ciment, Alex conduce maşina mamei mele, ea i-a dat cheile, are încredere în el, nu reuşesc să aflu ce îi leagă, e ciudat să mă gândesc că viaţa ei ascunde altă viaţă; eu îl aveam pe Sami înainte. Îl vedeam ca pe un dublu, apoi ca pe băiatul care aş fi putut deveni dacă aş fi avut un alt trecut. Părea uneori că s-a desprins din pielea mea ca şi cum dorinţa l-ar fi făurit după chipul meu. Mama are succes la bărbaţi, emană ceva sexual, e ciudat să mă gândesc la asta, e ca şi cum i-aş fi testat efectul pe propria piele. Uneori, mă gândesc că ea are poate altă familie, în Africa, în Japonia, în America Latină, acolo unde eu nu voi merge niciodată. Mă ia ameţeala când mă gândesc la asta, e ca şi cum ea ar trişa la joc. La şah. Înainte, nu juca decât cu mine. Alex conduce cu viteză pentru că străzile sunt pustii, parcarea este goală, ca şi cum ar fi avut loc un război şi noi am fi ultimii doi

supravieţuitori; uneori, sunt îngrozit la ideea că nu i-aş supravieţui mamei mele. Când merg lângă Alex, pot să am fantasme cu apariţia lui spectrală, dar ştiu că, la capătul visului, se află Sami care arată cu degetul către mine. Luăm scara rulantă, iar eu mă gândesc la pământ, la pântecele pământului, şi mă afund cu Alex către al doilea etaj de la subsol şi asta mă excită, am impresia că-i fur bărbatul mamei mele şi e o senzaţie la fel de plăcută ca aceea de a mă imagina gol în braţele lui Sami. Aş vrea să mă răzbun pe ea, vreau să-i iau înapoi ceea ce mi-a luat ea, pentru că a îndepărtat acel ceva de mine; copilăria mea este un nor care se risipeşte odată cu timpul. Alături de bărbaţi mă simt eu însumi, mă simt real şi simt că exist, chiar dacă sunt bărbaţi care preferă femeile. Ca şi cum, aflându-mă într-un cerc închis, mă simt acceptat. Cu tata însă, lucrurile stau altfel, el e în afara cercului de bărbaţi şi nu mă simt eu însumi alături de el pentru că e trist, încă nu a terminat-o cu mama. Am citit că sunt oameni care nu-şi revin niciodată din iubire, care ar putea muri din pricina unei inimi care a sângerat prea mult, am citit şi că rănile noastre dinlăuntru nu se închid vreodată pentru că nu pot fi privite. La supermarket, Alex mă lasă să aleg orice îmi doresc, iau baxuri de bere şi de lapte – laptele mă face să îmi revin după haşiş. Mă priveşte surâzând, nu pune întrebări, şi mă gândesc că nu i-ar plăcea să cunoască motivele imploziilor mele. Îmi spun că seamănă cu mama şi că poate ea a ratat ceva cu el, este atât de diferit faţă de tatăl meu, pare să iubească viaţa. Parcurgem toate raioanele şi, din când în când, el întreabă „Mamei tale îi place asta?” şi nu ştiu ce să-i răspund, nu-i cunosc gusturile, aşa cum nici ea nu le cunoaşte pe ale mele. Sunt puţin drogat, iar dârele negre reapar în supermarket. Apoi îl văd pe Sami, cu o fată, şi simt că mă nărui înlăuntrul meu. Închid ochii, nu spun nimic, îmi încordez abdomenul şi mă ţin departe de Sami. Când ajung la casă cu Alex, îl aud pe Sami că mă strigă, aproape îi uitasem vocea, mai ales vocea lui rostindu-mi numele. Ne strângem mâinile, fata rămâne departe în spate, dar pot să zăresc un pic din frumuseţea ei care îmi dă lovitura de graţie; am murit. Visul meu cu Sami se sfârşeşte; toţi pereţii camerei lui au căzut. Îmi amintesc de mama lui care intra fără să bată la uşă, ca şi mama mea înainte, îmi amintesc de cuvintele ei care nu-mi pătrundeau în inimă, nu înţelegeam limba în care ţipa. Îmi amintesc că mi-a fost teamă de Bruce Lee, apoi de dorinţa mea care m-a făcut să tremur cândva; îmi amintesc de cicatricea care îi taie sprânceana în două, îmi amintesc de vocea lui care cânta cuvintele altuia, îmi amintesc de

mirosul pielii lui, un pic prea puternic, pe care încercam, noaptea, să-l regăsesc pe pielea mea. Rămân fără lacrimi, nu vreau să-l plâng pe Sami, vreau să vindec rana ce se deschide din nou în taina cărnii.

Cu Sami, în iarna asta, mergeam în pădure ca să fumăm haşiş, eram singuri, doar noi doi, într-o altă lume, sub copaci, puţin ameţiţi; în acele clipe credeam mereu că avea să-mi vorbească, îmi spuneam, acum e, se va întâmpla, atunci mi se întărea şi în acelaşi timp mi-era tare frică, ca şi cum dorinţa şi teama se aflau la acelaşi nivel. Aşteptam şi nimic nu se petrecea, Sami pufăia din ţigară ca un nebun, avea doar chef să se drogheze (nici măcar să se drogheze cu mine), după care îşi lăsa capul pe spate ca actorii în scenele de sex, eu îmi puneam buzele acolo unde fuseseră ale lui pe ţigară, era ca un sărut, dar un sărut întârziat, îi păstram gustul în gură şi era ca şi cum i-aş fi păstrat gustul sexului. Cu Sami îmi făceam o idee despre ce putea fi dorinţa; mă cufundam într-o a doua viaţă, care nu era mai bună, ci diferită de a mea.

Mama şi-a luat câteva zile de concediu, nu ca să stea cu mine, ci ca să fie cu Alex. Dughesc[2] în grădină, jucând cărţi, îi privesc de la fereastra livingului şi asta îmi aminteşte de momentele când o spionam, înainte, când lua ceaiul cu celelalte stewardese, le consideram frumoase, dar nu simţeam nici o atracţie, alcătuiau o familie din care bărbaţii erau excluşi. Nu-mi găseam locul printre ele şi nici nu-l voiam, alţi eroi îmi populau deja visele şi ei nu apăreau niciodată sub trăsăturile feţelor stewardeselor.

A telefonat tata, zice că mă aşteaptă, ştiu acum că o să plec în curând, am chef. Alex stă la noi, nu îi port pică mamei că nu m-a prevenit pentru că e ca un zid între mine şi ea, nu o mai văd, înainte nu o priveam şi o vedeam totuşi, iar imaginea ei străpungea membrana subţire care desparte visele mele de realitatea mea, ea reuşea să pătrundă în lumea mea, ca o amăgire transparentă care nu făcea decât să treacă şi trecea totuşi. Mă simt în plus, trei este o cifră proastă. Avioanele străbat cerul în fiecare zi, timpul nu trece, vara a înţepenit lucrurile. Suntem trupuri pe drum către un paradis pe care nu-l vom mai atinge niciodată. Noaptea, aud voci, dar nu o recunosc nici pe cea a mamei, nici pe cea a lui Alex; apoi îmi spun că sunt voci în mintea mea şi asta mă sperie. Ştiu că mama se teme, ca şi mine, de nebunie, din pricina mamei ei. Dragostea nu ne-a vizitat, dar nebunia e la ea acasă la noi. Alex nu doarme pe canapea în seara asta, mama a lăsat uşa camerei ei deschisă. Sunt poate acolo, dar nu vreau să verific, mai ales nu vreau să-i văd împreună, ca două paiaţe goale şi

înlănţuite. Noaptea e un hău, nu am aer deloc; Sami era oxigenul meu, îmi schimba sângele, îmi schimba viaţa. Am chef de un tip, mă obsedează asta şi îmi face pântecele să mă doară, e dorinţă amestecată cu tristeţe; ştiu unde să mă duc ca să dau de unul, dar nu am încă destulă forţă. Lumea în care trăiesc nu îmi seamănă, mă simt singur în delirul meu, lacrimile mi-au alunecat în pântece.

Tata îmi trimite un bilet de tren ca să vin să-l văd şi ceva bani pentru călătorie. Mă duc la câmpul de rapiţă, mi-e teamă să nu rămân fără haşiş, ar fi ca şi cum aş rămâne fără suflare, apoi fără curaj. Haşişul îmi dă iluzia puterii, fără asta sunt un suflet gol. Ralph îmi dă mai mult decât de obicei, pentru că îi place mult de mine şi, în plus, pentru că el va pleca. Mă întreb cu ce seamănă viaţa lui, dacă îi plac marea şi plaja, forţa valurilor şi apusurile de soare, petrecerile până târziu în noapte, trupurile fetelor, sau dacă preferă singurătatea şi tăcerea. Poartă un tricou bleu, de culoarea cerului. Pielea îi este atât de albă şi de fină, încât i se pot vedea venele cum se încrucişează, miroase plăcut a apă de colonie şi mă uit la brăţara care îi atârnă la încheietura mâinii, simt că mi se întăreşte. Mă gândesc la sexul lui, îmi apare în minte ca o evidenţă şi nu reuşesc să scap de această idee. Asta pune stăpânire pe întreg spaţiul imaginaţiei mele, apoi îmi zic că nu aş putea face ceea ce face el (să fiu dealer), mi-ar fi prea teamă de poliţai şi, mai ales, de drogaţi. Poţi fi ucis pentru droguri, mai ales pentru cele tari, pe care nu vreau să le încerc pentru că nu vreau să-mi prăjesc creierul prea repede. Încă vreau să văd cum se întâmplă lucrurile, vreau să-mi simt venele pulsând şi dorinţa crescând, vreau să mă pierd în trupul bărbaţilor, vreau să dau şi să primesc, vreau să mă deschid şi să mă închid asupra cuiva, vreau să fiu descoperit, vreau să fiu amestecat, vreau să fiu depăşit de valurile de dorinţă care explodează, vreau să sper de la un alt trup decât al meu, vreau să mă simt acoperit în întregime, vreau să mi se redea viaţa, vreau să plutesc peste visele mele care nu mai vin. Lumea mea nu e încă un câmp cu ruine. Ralph nu spune niciodată nimic despre el, este palid şi tăcut şi tăcerea probabil îl protejează. Se mişcă odată cu aerul şi uneori îl cred invizibil pentru că bate cartierul cu viteza luminii; Ralph, servitorul. Aş putea să-mi aşez capul pe pântecele lui, apoi să primesc de la el o spirală fierbinte de haşiş care mi-ar face inima să se oprească; aş putea să mă culc cu el în câmpul de rapiţă şi ar fi ultima modalitate de a-l uita pe băiatul care sunt. Nu ştiu dacă tăcerea mă apără, mă simt ros de secretele mele. Mă duc la oraş, cerul deasupra mea e un

acoperiş spart; îmi lipseşte cineva. Turnurile strălucesc în soare şi s-ar putea crede că focul va îmbrăţişa totul. Aici sunt vieţile liniştite. Nu văd pe nimeni la ferestre, nu aud pe nimeni că mă cheamă; oraşul se iveşte asemenea unui semicerc, ca două braţe ce se deschid către mine ca să mă ia. Vreau, vreau dragoste, iată ce-mi spun, otrăvit de un joint prea tare pe care mi l-a rulat Ralph, otrăvit de saliva lui. Sami este la adăpost, singur, soarele îi bate în ceafă ca o armă, încă e cu spatele, aş putea să mă arunc asupra lui, să-l iau de gât, să-l fac să cadă şi să-mi strivesc sexul de al lui, aş putea să-l urmăresc şi să mă ascund, aş putea să-l strig pe numele meu (ca şi cum am fi făcut schimb de identitate), aş putea să-i dau lui toată rezerva mea de haşiş, aş putea să-i dau trupul meu fără să-i cer bani în schimb, aş putea să-i spun că-l iubesc, că nu-l iubesc, că sub pielea mea e tatuat chipul lui şi că se topeşte lent sub căldura verii. Dar el se întoarce şi e ca şi cum s-ar întoarce asupra mea.

Părea puţin dus şi îmi amintesc că nu reuşeam niciodată să-i surprind imaginea când îl fotografiam, că fugea de obiectiv aşa cum el însuşi fugise mereu de visul meu; eram singurul lui duşman. Nu zice nimic, pielea îmi devine scut, intru în tăcerea lui, intru în războiul lui. Sami rămâne în spatele zidului său, ştim amândoi că s-a schimbat ceva între noi, dar nu găsim cuvintele ca s-o spunem.

În copilărie, număram uniformele mamei mele (vara, iarna), ecusoanele ei, cartelele magnetice, biletele, rapoartele de zbor, manualul ei, cam tot ceea ce face din ea o stewardesă şi tot ceea ce nu face din ea o mamă. Îmi oferă modele în miniatură de avioane, care stau pe un suport, la capătul unei tije metalice. Îmi dăruieşte broşele ei (aripi) când e promovată în grad (şefă de cabină, apoi şefă de cabină principală). Viaţa ei trece astfel, acolo sus, jos, aiurea, într-un *no man's land* pe care nu-l pot numi pentru că e mult mai departe decât toate ţările care sunt înregistrate în indicele atlasului meu. Atunci mă gândesc la ea adormită în sala de odihnă, acolo unde personalul de la bord se succedă în noaptea curselor lungi, care mă face să mă gândesc la noaptea tenebrelor. Mama spune că e multă dorinţă în avion, pentru că nu e viaţă reală şi că te afli poate aproape de ceva care are legătură cu moartea, din cauza cerului şi a stelelor, din cauza timpului care se dilată, din cauza zilei care se se iveşte, din cauza naturii pe care o traversează fără a putea să o contemple. Odată, mama m-a dus la New York, spunea că America trebuia văzută, că era importantă America şi că ţara asta făcea parte din visele ei din copilărie;

eu nu am visat niciodată America, nu i-am împărtăşit niciodată visele. În avion, nu am reuşit să dorm, era zgomotul acela de propulsor care mă ducea cu gândul la bătăile inimii mele când e sfâşiată, mi-era puţin ruşine că-i sunt fiu, ea avea grijă de pasageri, mă simţeam inutil. Era o femeie lângă mine care încerca să-mi vorbească, dar i-am spus că nu îi înţelegeam limba. Cred că am devenit un pic nebun în timpul călătoriei, mă simţeam suspendat deasupra pământului şi îmi lipsea singurătatea cu care mă obişnuisem. Apoi nu am priceput afirmaţia unei stewardese: „Poţi fi mândru de mama ta.” Când am ajuns la New York, timpanele îmi explodaseră şi azi îmi spun că era un mod de a mă izola de ea, de a rămâne în turnul meu, în visele mele, în ceea ce nu mă lega de ea. Nu voiam să-i aud povestea, nu voiam să ştiu nimic despre America ei. Nu voiam să calc pe urmele paşilor copilăriei ei, nu voiam să las să se întoarcă trecutul ei prin intermediul trupului meu, strivit de clădirile înalte. Nu voiam să-i cad din nou în braţe, nu voiam să fac pace. Ea nu va prelungi nimic prin mine, aveam să rup înlănţuirea faptelor. În cameră, a luat o pilulă ca să nu adoarmă, am ieşit repede din hotel, m-am gândit că apropierea trupului meu o îngrozea, fie îi aminteam de tata, fie îi aminteam cele nouă luni de convieţuire unul într-altul, când alcătuiam o singură fiinţă, când ea credea că mă iubeşte. Am mers printre clădiri ca două fantome, îmi amintesc de sirenele maşinilor de poliţie, de un restaurant de la ultimul etaj al unui bloc-turn, de un centru comercial unde am vrut să mă pierd, de un băiat care cânta la vioară în ninsoare şi de ameţeala care mă lua de fiecare dată când priveam cerul. După un joint e ca şi cum aş avea o inimă care bate în interiorul propriei mele inimi, mă simt îndărătul vieţii şi această viaţă devine normalitatea mea. În seara asta, am chef să rătăcesc în cartierul nostru, am chef să mă duc departe, ca şi cum astfel m-aş îndepărta şi de mine însumi. Merg până la gară. Am chef să plec, să-l văd pe tata. Haşişul mi-a înnegrit sângele, sunt departe de bucurie, departe de primele mele vise. Regăsesc sfârşitul copilăriei mele, acea impresie de a fi fost deposedat de ceva. Sami apare în ameţeala drogului, ca un înger care mi-ar ridica trupul cu o singură mână. Îi vreau forţa, îi vreau mirosul, îl vreau să intre în mine, ca şi cum m-ar vindeca de o boală pe care nu o cunosc. Când mă întorc acasă, plutesc îndeajuns ca să nu o aud pe mama cu Alex; adorm ca un prunc. Visez iazul. Apa e cenuşie, înot rapid, alunec, cu cât înaintez, cu atât linia geamandurilor se îndepărtează mai mult şi, când mă uit sub mine, îl văd pe Sami, la fundul

apei, cum merge, în picioare, ca şi cum ar călca pe pământ. Odată cu vara, mă gândesc adesea la bunica mea, la boala ei care e o a doua viaţă, albă şi lipsită de relief. Nu ştiu dacă ea are noţiunea timpului sau dacă zilele trec peste ea ca o pală de vânt, nu ştiu cum e să-ţi pierzi memoria, dacă îţi dai seama, dacă este o stare continuă sau doar o serie de absenţe, după joint simt uneori o gaură în creier, o gaură prin care s-ar scurge întreaga blândeţe de care aş fi avut parte în copilărie, dar de care nu-mi mai amintesc. În dimineaţa asta, norii seamănă cu nişte păsări, e o altă viaţă în altă parte; mă simt inutil fără Sami, îmi irosesc dorinţa, bătăile inimii nu-mi servesc la nimic. Merg în gol, Sami ţinea în picioare toţi pereţii casei mele, şi, când spun casă, vorbesc de capul meu, acolo trăiesc eu, şi tot acolo mi se pare uneori că mor, acolo plec departe, într-o lume care nu există, unde nimeni nu mă poate găsi şi, de altfel, unde nimeni nu vine să mă caute, mă simt bine în mintea mea, în război cu toată lumea. Fără Sami, casa mea se va prăbuşi, dar jointurile cu haşiş pot să o mai ţină puţin în picioare, ele sunt ultimele mele ziduri, în biluţa de aluminiu dăruită de Ralph. O apăs pe trup şi îmi spun că e mâna lui Sami cea pe care o strivesc în a mea. În grădină latră un câine, mă gândesc la câinele nostru, pe care l-am pierdut într-o zi când ne plimbam în pădure. În clipa când a dispărut, mama m-a închis în această imagine de inimă de piatră. Câinele nostru se alăturase cimitirului meu de lacrimi. Liniştea cade asupra mea ca o ploaie de cenuşă. Mă gândesc la Sami, dar nu-i mai văd chipul şi nu-i mai simt căldura. Sunt gelos pe mama mea, şi eu vreau că un bărbat să mă acopere, cu totul, să nu lase liberă nici o părticică de piele, să-şi strivească pântecele de al meu şi inima peste inima mea, şi eu vreau să-mi redea viaţa. Noaptea s-a dus. Mă hotărăsc să plec. Trenul coboară spre sud, încetul cu încetul peisajul absoarbe amintirea mamei. Cobor spre tata, cobor spre acest bărbat pe care nu-l cunosc, care nu ştie nimic despre visele mele şi despre tăcerile mele. Cobor către un bărbat pe care nu-l pot strânge la piept fără să-mi fie teamă că voi fi demascat. Cobor către un bărbat care nu se află în pădurea de mesteceni densă şi deasă care îmi ţine ferecată dorinţa şi care, poate, cândva, îmi va fereca şi inima. Nu l-am văzut niciodată pe tatăl lui Sami, îmi spun că suntem băieţi fără familie şi că neliniştea vine din acest gol care ne duce cu gândul la gaura neagră a spaţiului. Am în buzunar rezerva de haşiş, e felul meu de a-l purta pe Ralph cu mine. Când închid ochii, e în mijlocul câmpului de rapiţă, cu braţele întinse în lateral şi trupul dezgolit,

asemenea unei sperietoare. Ralph este falsul meu paradis, aş putea să mă sărut cu el, aş avea oarecum impresia că fac dragoste cu mine din pricina banilor pe care-i dau. Fiecare bărbat poate fi înlocuit cu altul şi poate că şi fiecare femeie poate fi înlocuită cu alta şi din această cauză dragostea nu există. Cu cât înaintează trenul, cu atât se măreşte distanţa dintre mine şi mama, şi mă simt liber, ea rămâne departe cu Alex, în mica grădină unde soarele străluceşte. Citesc o carte de poezii, fiecare cuvânt e un cuvânt pentru mine; nu sunt trist, scap de ceva care era gata să mă îngroape. Viteza trenului duce cu ea trupul meu şi, când închid ochii, turnurile oraşului străpung cerul.

Când îl văd pe tata pe peron, simt nevoia să mă droghez, să nu-i mai percep imaginea, pe care nu o pot înfrunta: e bronzat, părul îi este şi mai blond din cauza mării, are şi fire albe care par nişte reflexe. Seamănă cu un tată, devine tatăl meu, iar eu nu mă simt fiul nimănui; numai haşişul ar putea fie să mă smulgă din faţa imaginii lui, fie să mă topească acolo. Îşi deschide braţele şi nu prea ştiu ce să fac; nu ştiu să mă prefac; sunt un actor prost. Totul se citeşte pe faţa mea, chiar şi tristeţea. Săruturile noastre sunt confuze, iar eu nu simt nimic în suflet, nimic, îmi zic că sunt un băiat rău sau că Sami a luat totul cu el, a dus totul în viteza tinereţii sale. Mergem cu maşina de-a lungul tărmului, valurile sunt cenuşii, apoi albe datorită spumei, vreau să-mi acopăr ruşinea. Îi visez pe mama şi pe Alex, sunt în grădina casei, chiar în mijloc, cum stăteam şi eu înainte, când credeam că soarele mă alesese; cerul este roşu. În visul meu, mama spune că e tristă pentru că tocmai şi-a pierdut fiul, Alex o strânge la piept şi spune: „Cel care va veni o să rămână doar el.” Noaptea, aud valurile zdrobindu-se de stânci, nu mai e singurătatea, marea acoperă totul şi viaţa devine uşoară ca vântul de vară, haşişul îmi dă chef de sex şi mă simt liber, nimeni nu intră în mintea mea când mă gândesc la corpurile bărbaţilor, la salivă, la forţă şi la spermă; sunt înlăuntrul dorinţei mele ca şi cum mi-aş hotărî viaţa. Iarna asta, Sami zicea că voia să şi-o tragă cu cât mai multe fete posibil înainte să se însoare, îmi venea să plâng, dar lacrimile nu se iveau şi asta îmi făcea la fel de rău ca şi faptul de a nu putea să mă bucur de el. Când mă gândesc la bărbaţi, nu văd niciodată faţa tatălui meu, uneori îmi apare chipul lui Alex, ca şi râsul lui, buzele care se întredeschid, dinţii lui albi şi limba lui viguroasă, mă gândesc la el pentru că o invidiez pe mama. Mi-ar plăcea mult să fiu în locul ei, doar o dată, cât să explodez de plăcere şi să-i intru în gânduri. Când îl revăd pe

tata a doua zi de dimineaţă, nu ştim ce să ne spunem şi atunci privim marea, valurile şi ne prefacem că suntem pustiiţi de frumuseţe. Tata îşi spune probabil că nu sunt fiul lui, că nu avem o poveste, că nu ştie nimic despre copilăria mea, că tinereţea mea alunecă peste tinereţea pe care el a pierdut-o, că nimic nu s-a transmis şi că totul este pierdut, că suntem fără trecut şi deja fără viitor, că nu avem nici o informaţie unul despre celălalt. Probabil că îşi spune că viaţa mea e închisă pentru el, că el nu-şi regăseşte chipul în chipul meu, că timpul a pustiit totul. Nu ştiu dacă îşi spune că mă iubeşte, nu simt dragostea asta evidentă, mă întreb dacă nu e atins de aceeaşi boală ca mama sau dacă, din pricina ei, nu şi-a epuizat toată rezerva de sentimente. Poate că iubirea se pierde, ca şi forţa la bătrâneţe. Tata nu a încetat niciodată să-i dăruiască totul mamei, e o muncă iubirea asta: dar inima mamei nu a păstrat nimic şi asta înseamnă să pierzi dragostea, să dai, ştiind că celălalt nu păstrează. Poate că eu am făcut acelaşi lucru cu Sami, l-am imitat pe tata, am ales pe cineva care nu ar păstra nimic de la mine, era un fel de a mă goli, de a mă pierde şi de a mă asigura că nimic nu are importanţă, nimic, nici visele mele, nici dorinţa mea, toate astea sunt transparente ca gazul care compune aerul pe care-l respir. Atunci îl privesc pe tata care, el, priveşte valurile cu ochii săi puţin trişti şi soarele îi presară cu aur părul. Este atât de frumos, atât de intangibil. Aş vrea să-l îmbrăţişez, aş vrea să-l consolez, aş vrea să-i spun că sunt fiul lui, că sunt sânge din sângele lui şi că asta face din el tatăl meu, dar mâna mamei încă mă reţine. Cu haşişul voi căuta iubirea, în adâncul meu, şi, chiar dacă e o iluzie, această iubire mă ia cu ea; când închid ochii, dansez cu cineva şi astfel încep să exist. Ştiu, toate astea sunt neliniştitoare penru că nu sunt adevărate, dar uneori mă gândesc că e mai bine să visezi decât să ai conştiinţa lucrurilor, că asta doare mai puţin şi că este, poate, mai puţin periculos. Sunt sigur că mama visează în timpul călătoriilor şi că este mult mai bine să viseze decât să-şi îndrepte gândul către mine, către povestea noastră ale cărei căi s-au despărţit de multă vreme. Sami vorbea despre ruşinea de a te îndrăgosti, că asta nu i se va întâmpla niciodată, pentru că e un bărbat adevărat, şi, dacă se însoară, o va face din onoare, pentru tradiţie, dar nu din dragoste. Iubirea e pentru fete, ele ştiu să plângă şi să-şi sece lacrimile. Poate că Sami are dreptate, poate că dragostea le este rezervată fetelor şi că mama mea e doar excepţia care confirmă regula, pentru că, în logica lucrurilor şi deci în logica vieţii, e nevoie mereu de o excepţie ca o teorie să se susţină.

Sunetul valurilor spărgându-se de stânci imită zgomotul turnurilor care se năruie, dinamitate. Se spune că vara este anotimpul tinereţii, anotimpul în care legăturile se fac şi se desfac, anotimpul primelor săruturi şi al primelor dureri; eu nu particip la partida asta, sunt în afara jocului, nu am păstrat nimic din tinereţe, nimic din ceea ce spun ziarele sau filmele de la televizor, nu mă simt inclus în lumea facilă, în lumea cântecelor blânde şi a iubirilor de o noapte. Zilele fericite îmi sunt străine. Semăn cu Sami, suntem din tabăra celor sărmani de inimă, a celor pe care bunele sentimente i-au uitat, suntem din aceeaşi familie căreia ne vom alătura cândva. Mi-ar trebui să explorez lumea, dar nu voi face aceeaşi călătorie ca mama mea.

Merg cu pieptul gol pe plajă, aerul cald mă cuprinde ca o mie de mâini invizibile, nu mai sunt singur, sunt purtat, îmi simt dorinţa, nu o transform în durere, ci într-o forţă care mă ajută să merg drept; fumez un joint, oceanul duce visele mele către un tărâm care trebuie să se ivească mult după linia orizontului, ca un eldorado, tărâmul supravieţuitorilor. Mama telefonează să vadă dacă am ajuns cu bine, ceea ce mă miră din partea ei, apoi înţeleg că ea nu vrea ca eu să-i vorbesc tatei despre Alex, asta i-ar putea limita libertatea (de a simţi plăcere). Nu vreau să-i vorbesc, mă nelinişteşte să-i aud vocea; e ea, chipul ei trupul ei, paharul ei de vin şi ţigara, visele ei despre America şi lacrimile ei, voiajele ei care au sfârşit prin a se asemăna toate între ele; pentru ea, nici o ţară nu e străină; e ea, dar şi ceea ce am lăsat în urma mea plecând, cartierul meu construit ca un labirint în care îmi plăcea atât de mult să mă pierd, câmpul de rapiţă, mâna lui Ralph care oferă plăcere pe bani, turnurile pe care soarele le aprinde, absenţa lui Sami, ca un val care nu se mai întoarce niciodată pe nisip. Câteodată, faţa lui Ralph o înceţoşează pe cea a lui Sami, doresc un bărbat pentru că doresc o altă viaţă decât a mea, doresc să mi se povestească o istorie, doresc să ştiu cum se petrec lucrurile în altă parte, în alte creiere, doresc să mă schimb. Înainte credeam că e uşor să-ţi găseşti locul în lume, că fiecare are un destin sau o istorie de împlinit. Lui Sami îi plăcea mult să meargă nebuneşte pe scuterul lui, să conducă maşini fără permis, să bea până ajungea în comă, să se abandoneze liber relaţiilor, să sară de la al treilea etaj ca o pasăre, nu-i era teamă de nimic şi nu voia să aibă teamă de nimic, zicea că e mai tare decât moartea şi, mai ales, mai tare decât viaţa. Nu voi şti niciodată dacă i-a fost deja frică de

mine. Ultima oară când ne-am privit în ochi, era prea drogat ca să-mi arate adevărul. Nu voi şti niciodată ce gândeşte despre mine pentru că am hotărât să mi-l scot din minte şi el se va alătura valurilor oceanului, care îi strivesc pe surferi de stânci. Fumez un joint privindu-i; şi eu sunt curajos, rămân în viaţă chiar dacă viaţa nu mă vrea. Când mă gândesc la bunica mea, sper ca ea să nu fi murit, dacă ar muri, ar lua cu sine o bucăţică din mine; sunt numai fragmente şi mă gândesc la acea chestie legată de computere, care se numeşte defragmentare, se întâmplă noaptea, când toate informaţiile se descâlcesc ca pentru a se elibera, şi mie mi-ar plăcea să scap de toate fragmentele depuse în mine, de-a lungul timpului, de-a lungul anilor, de-a lungul voiajelor mamei mele, de-a lungul tăcerilor ei care au sfârşit prin a semăna cu minciuni. Mama mea spune despre mama ei că e o bună actriţă, că ştie să înoate în mai multe ape deodată; apă dulce când o priveşte, apă sărată când nu o recunoaşte. Ea spune şi că pentru mama ei ar fi fost mai bine să se ducă, ne împăcăm cu cei absenţi mai bine decât cu cei vii. Cred că mamei mele i-ar fi plăcut mult să fie orfană, asta s-ar fi potrivit cu ideea ei de libertate. Din acest motiv lanţul iubirii a fost întrerupt între noi toţi. Îmi place să citesc poezie, am impresia că vorbeşte despre mine, că a fost scrisă pentru mine, chiar dacă nu am nici o legătură cu cel care a scris poemul, e ca un vis să te simţi înţeles de un necunoscut. Sami revine din ce în ce mai puţin în mintea mea, sunt uneori trist, mă simt deposedat de ceva ce deja aparţine trecutului. Cu el mi-am trăit vremea.

Sunt în maşină cu tatăl meu, fumez o ţigară, am dat radioul la maxim, nu mă gândesc că el e tatăl meu, altfel angoasa ar putea să mă copleşească şi să mă sufoce; vrem să mergem spre Spania, dar cred că am greşit drumul. Pe autostradă, mă uit la toţii oamenii aceştia lipiţi unii de alţii în maşini, la toţi aceşti copii, la toţi aceşti bărbaţi şi aceste femei, şi îmi vine greaţă, mă simt covârşit de preaplinul cărnii; este sfârşitul singurătăţilor. Cu Sami, sau în visele cu Sami, sunt singur pe lume; să iubeşti bărbaţii înseamnă să faci gol în jurul tău pentru că nu eşti precum ceilalţi, înseamnă să treci graniţa, să-ţi recâştigi libertatea, să devii cel care a fost alungat. Să iubesc bărbaţii e cea mai mare tăcere a mea şi cel mai mare război pe care trebuie să-l duc. Vreau să câştig, vreau să fiu printre cei care îmi seamănă. Cu cine seamănă mama mea, în clipa asta, în grădina casei noastre, când îl îmbrăţişează pe Alex înainte ca noaptea să-i acopere? Aici nu îmi ofer plăcere, nu mai am subiect, vreau să spun că

mintea mi-e goală de vise şi că m-am săturat să visez, că îmi doresc un tip real lipit de pântecele meu, şi apoi ştiu că tata nu doarme noaptea; îl aud cum merge prin casă, cum coboară scara care duce la plajă. Ştiu că îşi fumează ţigările în beznă, dar nu ştiu la ce se gândeşte.

Poate că în mintea sa se derulează neîncetat filmul tinereţii sale. Poate că îl va răpune boala pentru că a iubit degeaba. Asta nu e dragoste, nu, e doar un mod de a-şi umple existenţa ca să nu se gândească la golul care este la fel de imens ca spaţiul cosmonauţilor. Cum nu am putut să găsim ieşirea la autostrada spre Spania, tata m-a dus la munte, chiar deasupra mării, am parcat lângă un şanţ şi m-am gândit de îndată la cei care au fost răpiţi în timpul verii, ca şi cum ucigaşii ar fi fost covârşiţi şi ei de preaplinul cărnii; am ucis-o deja pe mama în mintea mea, dar, când s-a întâmplat, eram ca şi mort în mine, aşa că nu mi-a servit la nimic. Dar o să-mi recapăt suflarea, bărbaţii mă vor salva, chiar dacă nu cred în asta, voi face totul ca să aflu dragostea sau ca să găsesc ceva care îi seamănă şi, chiar dacă e un fals, voi face totul ca să cred în acel ceva. Sunt sigur că, citind poezie, frumuseţea intră în trupul oamenilor care nu o aveau. Este tocmai ceea ce mi se întâmplă mie în vara asta. Citesc, înaintez şi mă simt mai frumos, sângerez mai puţin în interior. O parte din cer a intrat în mine, dar o parte care mai e întru totul virgină. Când văd dârele albe ale avioanelor, mă gândesc la toate continentele pe care încă nu le cunosc. Am mers împreună cu tata multă vreme sub soare, voia să-mi arate un loc pe care numai el îl ştia, mă nelinişte a să merg aşa cu el, pentru că eram prea aproape de el. Îmi pierdusem distanţa, îmi pierdusem armele. Cu Sami, când ne drogam, o luam pe acelaşi drum, îmi spuneam că e un drum al iubirii; ochii lui erau mai albaştri, soarele îi străpungea pielea ca şi cum ar fi fost din foiţă de aur, vocea îi devenea o spirală albă care îmi strângea gâtul, cuvintele lui alcătuiau toate cuvintele rugăciunilor mele, pântecele lui era încordat şi al meu se încorda. Puteam să-mi imaginez orice atunci, nu mi-era teamă, nu mi-era ruşine, mă simţeam în sângele lui Sami şi înotam în fluviul lui roşu, contra curentului. Cu cât mă gândesc la el, cu atât îmi spun că l-am iubit, ceea ce vrea să însemne că am indicatorul Iubirii în creierul meu, cum am citit că sunt indicatori ai drogurilor, care se multiplică cu cât te droghezi mai mult, poate asta se potriveşte şi iubirii, sau ideii de iubire, că trebuie să te expui ca să fii contaminat. Cu Sami am învăţat ce înseamnă blândeţea datorită pielii atât de fine a pleoapelor sale, când închidea ochii, vedeam prin el şi-mi

spuneam că e făcut din mătase. Cu Sami îmi exploda capul, nu puteam să-l am şi poate că asta e dragostea, să aştepţi să fii iubit. Atât de mult am aşteptat-o pe mama, şi tot nu am reuşit să nu o mai iubesc, atunci ea fuge de mine, îşi spune că nu merită nimic de la mine pentru că nu mi-a dat nimic. L-am visat pe Ralph, ieşea din valuri asemenea unui uriaş, în mersul său îi strivea pe toţi cei care se scăldau, apoi dădea foc camerei tatălui meu. M-am trezit transpirat, am alergat în casă, vântul făcea să zboare perdelele albe de la ferestre asemenea cearşafurilor fantomelor. M-am gândit că erau fantomele tuturor lacrimilor mele. Apoi s-a trezit tata, mi-a vorbit, dar nu i-am priceput cuvintele, atunci m-a strâns la piept şi mi-am auzit inima de piatră spărgându-se; m-a durut, dar nu am plâns. Nu plâng când nu reuşesc să mă satisfac cu Sami. Aş fi preferat ca inima mea să se spargă în braţele altuia. Vântul era blând, valurile mai puţin puternice, simţeam mirosul de pin amestecându-se cu mirosul de bărbat, acela al tatălui meu. Apoi m-am gândit la bărbaţi, la o mulţime de bărbaţi, la toate aceste forţe şi fragilităţi care înaintează în întuneric şi m-am simţit mai puţin singur. Şi pe urmă am avut văzut o imagine venită din copilărie, sunt în mijlocul grădinii, plouă foarte puternic, privesc cerul, deschid gura şi beau ploaia, sunt convins că e o parte din mama mea. Aş putea să mă dau lui Ralph pentru haşiş, nu aş avea impresia că mă murdăresc, nici că fac ceva rău şi cred că aş simţi chiar plăcere ca el să dispună de mine ca de o marfă. Într-o zi, Sami mi-a spus că voia să meargă să vadă marea cu mine şi am crezut că nu o văzuse niciodată; am vrut să-l sărut, expresia lui era romantică fără s-o ştie; era depăşit de cuvintele lui şi asta îl făcea fragil. Marea este periculoasă, ar fi uşor să te laşi dus, dar nu vreau să mor, alerg în valuri şi ştiu să scap la timp, înainte să mă zdrobesc de fund; am ştiut mereu să fac asta, să scap. Cei care fac surfing seamănă cu nişte delfini care aşteaptă un semn de la orizont ca să alunece spre recife argintate, către ideea pe care mi-o fac despre paradis. M-am scăldat cu tata, nu reuşeam să-i privesc corpul, mi-era teamă să mă uit sub pântecele lui, ca şi cum aş verifica nu ştiu ce. Nu am decât ideea unei mame şi nu ştiu ce e un tată sau nu l-am considerat niciodată pe tatăl meu ca pe un bărbat pentru că nu a reuşit vreodată să-şi refacă viaţa, să o clădească prin propriile puteri.

Nu e încă noapte, dar e sfârşitul zilei, câinele-lup, merg către luminile oraşului şi mulţimea se unduieşte departe; plutesc puţin, ceea ce deformează toate unghiurile şi toate vocile, şi îmi spun că îmi place mult

să trăiesc în lumea asta pe care am reinventat-o, mă simt fără ceva care să mă ţină legat, marea explodează undeva, jos, ca furtuna care se năpustea asupra antenelor oraşului, îl ţin pe Sami în mână, uitarea nu există şi îl păstrez pe băiatul viselor mele sub piele ca pe un ghimpe pe care nu vreau să-l scot; nu sunt avioane în seara asta, nu aud decât muzica unei serbări câmpeneşti, nu văd decât luminile roţii celei mari; am citit că fiecare îşi are perechea sa undeva pe pământul ăsta, dar că adesea nu-ţi este suficientă o viaţă ca să o afli; mă reîntorc către primele şaizeci şi şapte de zile ale verii mele, nu ştiu ce va fi după Sami, dar nu mai e pustiu în jurul meu, stau pe un acoperiş atât de înalt, încât pot să ating cerul cu mâinile mele.

---

[1] În limba română, Ieremia, numele celebrului profet din Vechiul Testament (n. red.).
[2] Beau alcool (n.a.).